

Φτερογίσματα ΣΤΟΝ ΑΘΩΝΑ

Αποψη της Ιεράς Μονής Γρηγορίου

● Πρωτοπρεσβύτερου Παρασκευά Παπαμιχαήλ

Διευθυντή Γραφείου Πανιερωτάτου Μητροπολίτη Κύκκου και Τηλλυρίας

Εάν η Ακρόπολη είναι η κοιτίδα του Ελληνισμού και κατ' επέκταση του ελληνικού πνεύματος, ο Άθως αποτελεί τον Παρθενώνα του ορθόδοξου Ανατολικού Μοναχισμού.

Εδώ και χίλια ολόκληρα χρόνια η λαμπάδα της

πίστης παραμένει άσβεστη, ζεσταίνοντας από τη μια τους πορθητές των αρετών και τους εραστές της αγιότητας και από την άλλη, φωτίζοντας και καθοδηγώντας τους ευλαβείς προσκυνητές, οι οποίοι ελκύονται από το αγνό και άδολο φως.

Ο μοναχισμός αποτελεί το πνευματικό λει-

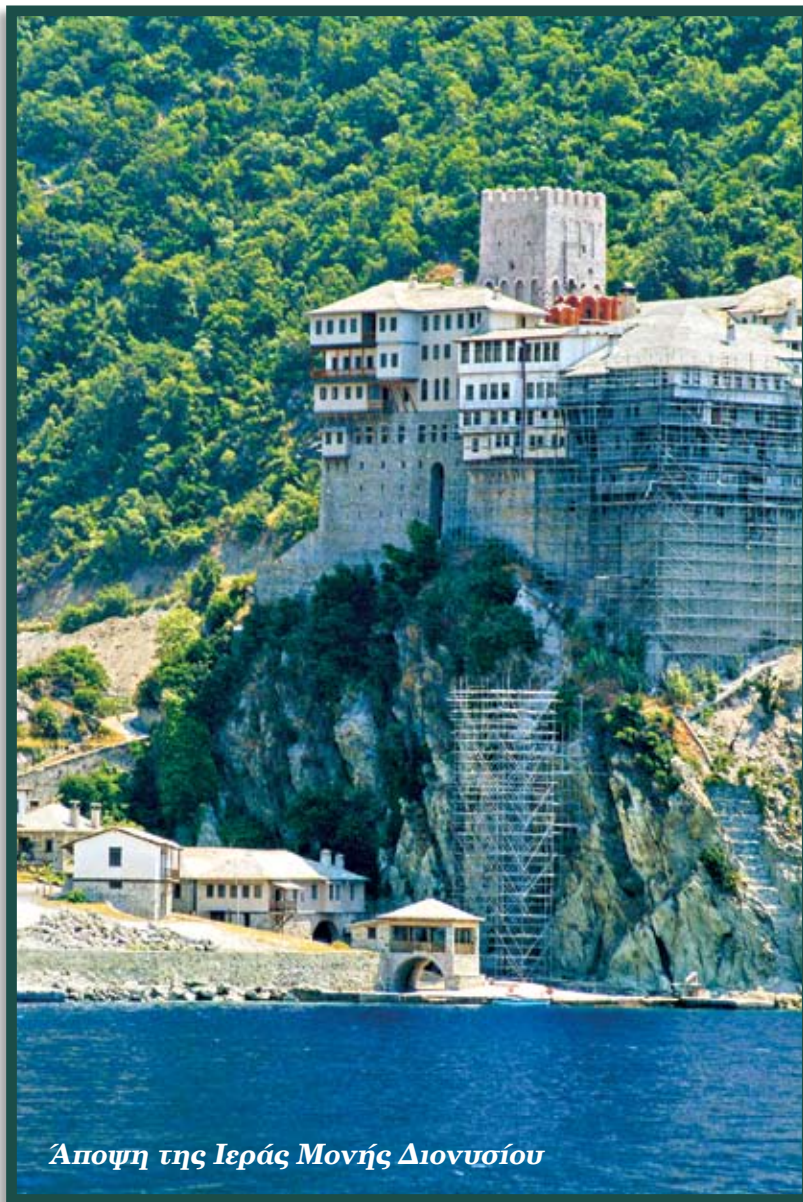
τούργημα στη ζωή της εκκλησίας. Μια Εκκλησία χωρίς μοναχισμό είναι αδύνατο να διαθέτει ζωντάνια και ικμάδα πνευματική. Οι ιερέες μονές δεν είναι απλά χρήσιμα εξαρτήματα της Εκκλησίας, αλλά αποτελούν προπάντων τόπους εμπειρικής επαλήθευσης της διδασκαλίας της. Χωρίς αυτές, η παρουσία της Ορθόδοξης Εκκλησίας παραμένει μετέωρη στην ιστορία.

Με αυτές τις σκέψεις και τα συναισθήματα, ο Πανιερώτατος Μητροπολίτης Κύκκου και Τηλλυρίας κ. Νικηφόρος, συνοδευόμενος από τον Πανιερώτατο Μητροπολίτη Ταμασού και Ορεινής κ. Ησαΐα, τον Διευθυντή του Γραφείου του Πρωτοπρεσβύτερο Παρασκευά Παπαμιχαήλ, τον Διάκονο του π. Άγγελο Ζλάτεβ και από τους λαϊκούς Λοΐζο Λοΐζου, Γιώργο Παπανδρέου, Κυριάκο Ποΐζη και Μάριο Ευτυχίου, μετέβη στο Αγίον Όρος του Άθω, μετά από πρόσκληση του εκλεκτού και φιλόθεου ασκητού του Αρχιμανδρίτη Αντίπα, για να τελέσει τα εγκαίνια του ανακαινισθέντος κελλίου της Αγίας Άννας, το οποίο αποτελεί εξάρτημα της περιώνυμης Ιεράς Μονής Ιβήρων.

Προηγήθηκε η αναγκαία αλληλογραφία με το Οικουμενικό Πατριαρχείο και στις 2 Μαΐου 2009, ημέρα Σάββατο, πήραμε το σκάφος και πορευτήκαμε στην αγκαλιά του Αγίου Όρους.

Ήταν πραγματικά παράξενο και ανεξήγητο. Όσο το σκάφος απομακρυνόταν αφήναμε πίσω έγνοιες και βιοτικές μέριμνες και ο μόνος ήχος που κυριαρχούσε ήταν το τραγούδι της θάλασσας. Το στόμα μιλούσε μόνο με επιφωνήματα θαυμασμού και κατάπληξης. Τα μάτια μας ορθάνοικτα, προσπαθούσαν να χορτάσουν με λαιμαργία το ανεπαύλητο και ανεκδιήγητο θέαμα που βλέπαμε.

Καθώς πλησιάζαμε άρχισαν να προβάλλονται επιβλητικά τα πνευματικά κάστρα του Αγίου Όρους, έχοντας ως πολεμίστρες το κομποσχοίνι, πυρομαχικά τα δάκρυα της συντριβής και της μετάνοιας, υπερασπιστές μοναχοί με καθοδηγητές τους ηγουμένους τους.

Άποψη της Ιεράς Μονής Διονυσίου

Κάστρα που έχουν διπλό στόχο. Πρώτα απ' όλα να διαφυλάξουν την αυθεντικότητα, την γνησιότητα του ήθους, την καλλιέργεια της εν κοινωνία ζωής.

Μιας κοινωνικότητας, η οποία να μην χαρακτηρίζεται ως σύναψη πληθωρικών κοινωνικών και δημοσίων σχέσεων, ούτε και ως μόνο σαν συμμετοχή σε κοσμικές και κοινωνικές εκδηλώσεις, οι οποίες αργά αλλά σταθερά προσβάλλουν το μοναχισμό, με την ανίατη ασθένεια της εκκοσμίκευσης.

Τότε και μόνον θα μπορέσει να αντισταθεί και στον μισόκαλο διάβολο, ο οποίος με τα ισχυρά όπλα που διαθέτει, δεν θα παύσει ποτέ να βομβαρδίζει κάθε ψυχή που αγωνίζεται για την κάθαρση και τον αγιασμό της. ■